

عنوان مقاله:

گردشگری پایدار

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی پژوهش های کاربردی در علوم انسانی، اقتصاد، مدیریت و حسابداری (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

حمید زینتی شعاع

خلاصه مقاله:

در قرن بیست و یکم، پیشرفت فناوری موجب می شود تا وقت انسان بیش از پیش آزاد گردد و زمان بیشتری را صرف اوقات فراغت خود نماید. در واقع این قرن را باید عصر صنعت گردشگری نام نهاد. به دلیل زیر ساخت های فناوری، فرهنگی، سیاسی، اجتماعی و اقتصادی ایجاد شده در قرن بیست و یکم، پدیده گردشگری یک واقعیت اجتناب ناپذیر در رفتار و عمل انسان برای ارضای روح کنجکاوی او خواهد بود. سفر به دیگر نقاط دنیا چه به صورت حقیقی و واقعی و چه به صورت مجازی، با انگیزه های مختلفی جزو ملزومات زندگی قرن بیست و یکم و شکل دهنده جریانی است که مرزهای ملی و بین المللی را درنوردیده، رویکردی فراتر از دولت و ملت خواهد داشت. گردشگری به عنوان یکی از منابع در آمد و ایجاد اشتغال در سطح محلی می تواند رهیافتی برای توسعه اقتصادی باشد. گردشگری بخصوص در زمانی که سود فعالیت های دیگر بخش های اقتصادی در حال کاهش باشد، جایگزین مناسبی برای آنها و راهبردی برای توسعه است. امروز صنعت گردشگری به اندازه ای در توسعه اقتصادی - اجتماعی کشورها اهمیت دارد که اقتصاد دانان آن را «صادرات نامرئی» نام نهاده اند. صنعت توریسم از صنایعی است که در سال های اخیر به سرعت گسترش یافته و در ردیف یکی از بزرگ ترین منابع درآمد جهان در آمده است. همچنین باید افزود که چرخه عظیم مالی که به طور غیرمستقیم طول محور صنعت گردشگری می چرخد، به مراتب مهم تر از درآمدهای مستقیم بر اقتصاد جهانی تاثیر گذار است. این مقاله، بر توسعه پایدار گردشگری تاکید دارد. در این دیدگاه، توسعه گردشگری با استفاده از منابع موجود به گونه ای است که ضمن پاسخ دادن به نیازهای اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و ضوابط قانونی جامعه و انتظارات گردشگران بتوان وحدت و یکپارچگی، هویت فرهنگی، سلامت محیط زیست، تعادل اقتصادی و رفاه مردم محلی را تامین کرد. این مقاله ضمن تحلیل وضعیت صنعت گردشگری در ایران به نقش، کارکردهای آن و موانع و راهکارهای ایجاد صنعت گردشگری پایدار در ایران می پردازد.

کلمات کلیدی:

نظام، صنعت، گردشگری، پایدار، اکوتوریسم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1897015>

